

SIMON MONAHUL

DREPTII ÎN VECI VOR FI VII
SFÂNTUL NICHIFOR LEPROSUL
ȘI SFÂNTUL EVMENIE SARIDAKIS,
FĂCĂTORII DE MINUNI

Ediție definitivă

Traducere din limba greacă de
Elena Dinu

Editura Iona
București, 2022

*Fiule, în rugăciunea ta să te învinuiești
de păcat numai pe tine!*

Sfântul Nichifor Leprosul către
Sfântul Evmenie, ucenicul lui

*Evmenie este sfânt, sfânt! Acesta s-a sfințit din
anii copilăriei lui prin suferință și prin slujire.
Ar trebui să mergi să primești binecuvântarea
Părintelui Evmenie, fiindcă el este sfântul ascuns
al vremurilor noastre. Un sfânt ca Părintele
Evmenie se naște odată la două sute de ani.*

Sfântul Porfirie Kavsokalivitul

SFÂNTUL
NICHIFOR LEPROSUL,
FĂCĂTORUL DE MINUNI
(1890–1964)

O VIAȚĂ BINE-PLĂCUTĂ LUI DUMNEZEU

În anul 1890, Creta dătătoare de sfinți a dat naștere încă unui fiu ales al Bisericii noastre, Monahul Nichifor. Cuviosul, după numele său de mirean, Nicolae Tzanakakis, s-a născut în satul de munte Sirikari, Hania, cu păduri frumoase, cascade și izvoare, peșteri și trecători. Acest sat are o caracteristică rar întâlnită: este împărțit în douăsprezece „vecinătăți” ce poartă numele primelor familii stabilite în zonă. Fiecare familie a zidit câte o mică biserică în cinstea Sfântului ocrotitor al familiei, astfel încât satul este împodobit astăzi cu aceste biserici. „Vecinătatea” în care micul Nicolae a văzut lumina zilei are trei biserici: Adormirea Născătoarei de Dumnezeu, Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil și Sfântul Efreem.

Primii ani

Părinții lui, Ioannis și Glikeria, erau oameni simpli și evlavioși. Micul Nicolae n-a apucat să se bucure îndeajuns de căminul cald și binecuvântat al

familiei. A rămas orfan de ambii părinți la o vârstă foarte fragedă, trăind lipsit de căldura brațelor mamei și de ocrotirea tatălui. A fost crescut de bunicul său, Ioannis Tzanakakis, și a învățat primele litere la școala primară din satul natal.

La vârsta de treisprezece ani a trebuit să plece de acasă, de lângă frații săi și de lângă prietenii cu care se juca și alături de care crescuse. Nu avea să se mai întoarcă niciodată la ei, nici nu avea să îi mai vadă vreodată. Bunicul lui l-a dus la un bărbier din Hania ca să învețe meserie. Acolo, condițiile de trai nu erau cele mai bune pentru un copil de la țară lăsat singur într-un oraș mare.

Pentru că era inteligent și prietenos, a reușit să se facă iubit de toți. Dar în stadionul vieții îl aștepta o cursă foarte dureroasă, lungă și dificilă. Curând a descoperit o mică pată pe piele, înscrisă într-un cerc abia vizibil: era primul simptom al leprei. Dumnezeu îl chema să poarte crucea grea a acestei mucenicii nesângeroase și, cu timpul, a început să conștientizeze tot mai mult acest lucru.

Lepra sau „Boala lui Hansen”, cum este cunoscută, după numele doctorului norvegian Gerhard Armauer Hansen care a descoperit bacilul leprei în 1873, este adesea pomenită în Sfânta Scriptură (Lev. cap. 13; Matei 8, 1-14; Luca 5, 12-14 și 17, 12-19; Marcu 1, 40-44). Lepra era considerată o molimă cumplită, iar leproșii erau priviți cu teamă sau chiar cu dispreț. Numai în ultimele decenii ale secolului al XX-lea, după descoperirea tratamentului pentru lepră și datorită acțiunii de informare a populației, al cărei prim reprezentant a fost jurnalistul francez

Raoul Follero, leproșii au început să fie acceptați de societate.

În Biserica Ortodoxă, ocrotitorul leproșilor și al orfanilor este Sfântul Zotic, pomenit pe 31 decembrie. Acesta a trăit la Constantinopol și a fost dregător la Curtea împăratului Constantin cel Mare. Când a izbucnit în cetate epidemia de lepră, împăratul a dat o lege prin care hotăra ca toți cei ce se molipseau să fie aruncați în mare. Pentru că Sfântului Zotic îi era milă de ei, a cerut aur de la împărat ca să cumpere, precum spunea, pietre scumpe spre slava și cinstea împărăției lui. Însă, cu aurul i-a răscumpărat pe leproși din mâinile celor puși să execute porunca împăratului și i-a dus în Muntele Eleon (Muntele Măslinilor). Acolo le-a ridicat colibe și corturi ca să trăiască și le aducea el însuși hrană. Curând, asupra Constantinopolului s-a abătut foametea. Atunci, sfetnicii împăratului arian Constanțiu, care între timp moștenise tronul de la tatăl lui, Constantin, l-au învinuit pe Zotic pentru foamete, fiindcă cheltuia mult din averea împărătească cu îngrijirea leproșilor. Constanțiu i-a cerut Sfântului să-i arate pietrele scumpe pe care făgăduise să le cumpere cu aurul tatălui său. Deci, Zotic l-a dus în Muntele Eleon, unde leproșii, „pietrele scumpe” ale lui Dumnezeu, l-au întâmpinat cu cinste pe împărat. Înaintea tuturor stătea însăși fiica împăratului Constanțiu, care fusese și ea răscumpărată de Sfânt, scăpând-o astfel de la înec. Împăratul n-a înțeles înțelepciunea și dragostea lui Zotic, pentru care un suflet prețuia mai mult decât lumea întregă. Deci, socotindu-se înșelat de Zotic, s-a mâniat și a poruncit ca Sfântul să

MĂRTURII

A scris cineva odată despre Părintele Nichifor:
„Duhul Domnului odihnea pe chipul acela..”

Înaltpreasfințitul Nichifor de Lefkada și Ithaca:
„Când mergeam la chilia lui, la începutul anilor
'60, îl vedeam râzând din toată inima, de parcă
îl vedea pe Hristos lângă el. Era un om profund
duhovnicesc.”

Părintele Maxim de la Chilia Intrarea în Templu
a Maicii Domnului din Sfântul Munte: „Din câte îmi
amintesc, Părintele Nichifor era un om îndelung
răbdător, o pildă de viețuire duhovnicească pentru
noi, un sfânt ascuns.”

Doamna Constantina Lambrinou ne-a povestit
că Părintele Nichifor a fost adus la Spitalul de Boli
Infecțioase Sfânta Varvara în anul 1957 și i s-a dat
o cameră alături de cea a Părintelui Evmenie, care
pe atunci se numea Monahul Sofronie: „Părintele

Sofronie făcea ascultare de Părintele Nichifor și îi era fiu duhovnicesc. Părintele Sofronie mânca pe atunci carne. Îi era impusă fiind bolnav. Însă, pentru că Părintele Nichifor nu mânca, a încetat și el să mai mănânce. Își făceau pravila separat. Părintele Nichifor o știa pe de rost. Nu se ruga cu metanierul pentru că nu putea să-l țină în mână din cauza paraliziei.”

Teodor Ghiannakis (Teodoraki), care crescuse de mic alături de Părintele Nichifor în Hios: „Eu am plecat din Hios pe 1 iunie 1950 și am venit la Spitalul Sfânta Varvara din Aigaleo. Părintele a venit în 1957. Aici au fost aduși și ceilalți bolnavi din Hios, dar Părintele Nichifor era dragostea și mângâierea mea. Mergeam în camera lui și vorbeam acolo. Bindecuvântările și sfaturile pe care mi le-a dat au fost o comoară neprețuită pentru tot restul vieții mele. Era un om foarte plăcut.”

Haralambie Manidakis, unul dintre bolnavii spitalului și un creștin sporit:

„Mergeam adeseori în chilia Părintelui deoarece simțeam o mare odihnă sufletească lângă el. Deși era orb, aproape paralizat, cu răni, cu dureri, nu se plângea niciodată, în timp ce pe noi ne mângâia, ne întărea. Era dulce, blând, surâzător.”

Domnul Iannis Spiropoulos din Kalithea:

MINUNI

Despre marea sfințenie a Sfântului Nichifor însuși Părintele Evmenie ne-a povestit următoarea experiență personală: Într-o seară, după ce l-a pregătit pe Părintele Nichifor de culcare, a mers și el la chilie să se odihnească. Dar nu putea dormi. Simțea o mare neliniște, că poate nu făcuse ceva cum trebuia sau că nu stinsese focul în chilia Părintelui Nichifor. Acestea și multe altele îi treceau prin minte.

Deci, s-a ridicat din pat și s-a dus să verifice dacă totul era în ordine. Ca să nu-l deranjeze, în caz că acela adormise, s-a gândit că era mai bine să nu bată la ușă ca să ceară binecuvântare să intre, precum se obișnuiește între monahi. A deschis discret ușa și ce i-a fost dat să vadă? L-a văzut pe Părintele Nichifor înălțat un metru de la pământ, rugându-se cu mâinile ridicate spre cer. Chipul îi strălucea ca soarele.

După ce a văzut această priveliște mai presus de legile firii, Părintele Sofronie a închis cu mare atenție ușa, fără să spună o vorbă, și s-a dus la chilie. Acolo a căzut cu fața la pământ și a început să plângă cu amar, gândindu-se că poate l-a mâhnit pe Părintele Nichifor pentru că nu a bătut la ușă și l-a văzut în acea minunată și tainică stare. Dar, în același timp,

plângea și de bucurie, pentru că văzuse cu ochii lui cât de sporit în sfințenie era povățuitorul lui duhovnicesc. Dimineața, când a mers să-l îngrijească, precum obișnuia, i-a făcut metanie până la pământ și l-a rugat să-l ierte pentru indiscreția lui. Părintele Nichifor, cu un ușor zâmbet, l-a iertat, dar i-a cerut să nu destăinuie nimănui cele văzute, până după moartea sa.

Tot Părintele Evmenie ne-a mărturisit și altă întâmplare minunată legată de Sfântul Nichifor: Într-o seară, după mulți ani de la adormirea Părintelui Nichifor, pentru că avea mulți țânțari și alte insecte în chilie, s-a gândit să închidă ușa și fereastra și să golească înăuntru o sticlă întregă de insecticid puternic. Apoi, s-a întins să doarmă fără să-și dea seama că aerul din chilie devenise foarte toxic. Ar fi murit dacă n-ar fi venit la el Părintele Nichifor, care l-a trezit, l-a luat de mână și l-a scos repede din chilie. Înainte ca Părintele Evmenie să vadă ce s-a întâmplat, acela i-a spus: „Fiul meu, când vei intra în chilie să deschizi ușa și fereastra ca să se aerisească bine.” După aceea, s-a făcut nevăzut.

Când s-a dezmeticit, a înțeles minunea care s-a petrecut cu el. I-a mulțumit din toată inima Părintelui său drag, Nichifor, fiindcă l-a scăpat de la moarte.

O altă minune care i s-a întâmplat după adormirea Părintelui Nichifor, a povestit-o altădată: „Odată, când eram foarte mâhnit, am văzut cum se

deschide ușa chiliei și intră Părintele Nichifor. S-a aplecat deasupra mea și mi-a zis cu duioșie: «Hai, binecuvântatule, nu mai plânge, nu te mai necăji», după care a început să mă mângâie pe cap. Și, cu cât mă mângâia mai mult, cu atât mai puternică devenea insuflarea Duhului Sfânt, care îmi ușura sufletul. Și s-a făcut atât de puternică, încât m-am umplut tot, tot de acea insuflare, care venea din mângâierea mâinii sale. Și mi s-a risipit mâhnirea.”

O doamnă, care l-a îngrijit pe Părintele Evmenie în ultimul an al vieții lui petrecut la spital, ne-a povestit despre o altă vizită blândă și mângâietoare pe care i-a făcut-o Sfântul Nichifor Părintelui Evmenie. Era 4 ianuarie, ziua adormirii Sfântului Nichifor, iar Părintele nostru Evmenie era bolnav și avea dureri mari. Doamna, care era atunci lângă el, l-a auzit zicând: „Și eu te iubesc mult.” Când l-a întrebat mai târziu cu cine a vorbit, Părintele Evmenie i-a răspuns: „Astăzi este ziua Sfântului Nichifor și a venit să mă vadă. Mi-a zis că mă iubește mult și că a venit să-mi aline suferințele.”

Domnul Teodor Giannakis ne-a povestit următoarea întâmplare minunată:

„Aveam odată un proces important. Fusesem implicat într-o situație nefericită și m-au chemat la tribunal să plătesc o sumă uriașă, de zeci de milioane de drahme. Deși în primă instanță am fost condamnat, când procesul a ajuns la curtea de apel, pe 10 mai, i-am cerut Părintelui Evmenie, care avea

**SFÂNTUL EVMENIE
SARIDAKIS,
FĂCĂTORUL DE MINUNI,
UCENICUL SFÂNTULUI
NICHIFOR LEPROSUL
(1931-1999)**

PARTEA I

ANII COPILĂRIEI

Părintele Evmenie¹ s-a născut pe 1 ianuarie 1931, în satul Ethia, aflat la treizeci și opt de kilometri distanță de orașul Heraklion, Creta.

În Ethia există două biserici. Biserica principală este închinată Maicii Domnului. Demult, în această biserică, pe când Părintele Evmenie era copil și aprindea candelile, Născătoarea de Dumnezeu i s-a arătat sub chipul unei femei îmbrăcate în negru și i-a zis: „Într-o zi vei deveni preot.” Astăzi, în curtea bisericii se află mormântul Părintelui.

A doua biserică este închinată Prorocului Ilie și pe catapeteasma acesteia se află icoana făcătoare de minuni a Născătoarei de Dumnezeu, lucrare a renumitului iconar Ștefan Nicolaidis (1874). În apropiere se găsește și un izvor cu apă tămăduitoare.

¹ La sesiunea din 14 aprilie 2022 a Sinodului Patriarhiei Ecumenice din Constantinopol, Părintele Evmenie a fost trecut în rândul Sfinților Cuvioși ai Bisericii Ortodoxe Sobornicești, având pomenirea pe 23 mai, ziua adormirii lui în Hristos (n. ed.).

În vecinătatea satului Ethia există mai multe biserici mici, la a căror renovare a contribuit, după putere, și Părintele Evmenie.

Părintele Evmenie a fost al optulea copil al unei familii sărace. Părinții săi, Gheorghe și Sofia Saridakis, oameni credincioși și cucernici, mai aveau șapte copii: Elena, Mihail, Ecaterina, Vasile, Amalia, Maria și Eugenia. La Botez, Părintele nostru a primit numele Constantin. Micul Constantin a rămas foarte de timpuriu orfan de tată. Avea doar doi ani când familia lui și-a pierdut sprijinul și ocrotitorul. Mama lui muncea cu ziua ca să-și hrănească cei opt copii.

A venit apoi ocupația germană, care a înrăutățit mult situația. După ce au mai crescut, frații lui mai mari munceau și ei ici și colo ca să ajute familia, dar și Constantin ajuta cât și cum putea la muncile câmpului și în gospodărie.

Cu toate că trăia în mare sărăcie – nu s-a săturat niciodată de pâine, iar pantofi a purtat abia la doisprezece ani –, acest copil era întotdeauna luminos și vesel, trăsături care l-au însoțit până la sfârșitul vieții. Constantin era un copil foarte serios. Vărul lui, Antonie Saridakis, autorul cărții *Sfântul Cuvios Evmenie*, ne-a mărturisit că acesta nu se juca cu el, ca ceilalți copii de vârsta lor, ci mergea la biserică din apropierea casei lui, aprindea candelile și se ruga ore în șir, de multe ori și întreaga noapte, încât își îngrijora familia.

Banii pe care preotul de la biserică din sat îi dădea ca un mic ajutor pentru slujirea lui, Constantin nu-i lua, ci zicea: „Nu, părinte Ioan, nu se poate. Nu luăm niciodată bani de la biserică.” Un asemenea caracter moral și o mare înțelepciune avea micul Constantin!

PREOT AL CELUI PREAÎNALT

Pe 19 aprilie 1975, Monahul Sofronie, în vârstă de patruzeci și patru de ani, a fost hirotonit preot de către arhiepiscopul Cretei, Înaltpreasfințitul Timotei, și a primit numele Evmenie. Astfel s-a împlinit prorocia Preasfintei, care i-a spus cu mulți ani înainte: „Tu, fiule, într-o zi vei ajunge preot.”

Hirotonia a fost săvârșită în Creta, la Mănăstirea Panaghia Kaliviani. În timpul slujbei, Părintele a zburat de bucurie. Când arhiepiscopul l-a îmbrăcat cu fiecare veșmânt și a strigat către popor: „Vrednic este!”, primul care a răspuns, strigând înapoi „Vrednic este!”, a fost însuși Părintele Evmenie. Atâta simplitate și nevinovăție avea!

Înainte să-și înceapă slujirea de preot la Spitalul de Boli Infecțioase, Părintele Evmenie a avut un vis pe care l-a povestit monahiilor de la Mănăstirea Sfântul Efrem din Nea Makri, iar acestea l-au consemnat: „Se luminase de ziuă în Miercurea Mare și trebuia să plec la Mitropolie ca să primesc binecuvântarea oficială de a sluji ca preot. În acea dimineață am visat că eram la Mitropolie, îmbrăcat în veșmintele preoțești; când am privit spre apus, am văzut o lumină mare și mi-am zis în sinea mea: «Cum de mi-a

dat mie Dumnezeu acest mare har?» Apoi, am văzut oameni, bărbați și femei. Veneau de jos. Eu puteam vedea și în spatele meu fără să mă întorc. Am văzut bărbați și femei care, ajungând lângă mine, mi s-au închinat și mi-au făcut metanie. Printre ei erau și câțiva cizmari, care au început să-mi bată cuie în tot trupul. Dar evlavia celor mulți mi-a alinat durerile. Pentru un moment am strigat tare: «Cine sunt cei care m-au pironit?» M-am uitat și am recunoscut printre ei o femeie de la spital. Asta am văzut atunci. Însă, evlavia mulțimii și harul preoției mi-au alinat durerile provocate de cuie.”

Pentru cuviosul nostru Părinte, preoția reprezenta culmea duhovnicească a slujirii aproapei, care se dăruia numai celor vrednici. Cum ne-a povestit unul dintre fiii lui duhovnicești, Dumnezeu i-a arătat Părintelui Evmenie harul Sfintei Liturghii cu mulți ani înainte de hirotonia sa, pe când era încă monah. Odată a mers să se închine la Sfântul Gherasim de la Policlinica din Atena. Acolo l-a văzut pe Sfântul Porfirie cum săvârșea Dumnezeiasca Liturghie și a văzut îngeri slujind împreună cu el.

Cu toate că viața lui era foarte curată, Părintele Evmenie s-a întrebat adesea dacă era vrednic de slujirea preoțească. Nu se compara pe sine cu alții, ci cu Sfinții. Cândva i-a povestit altui fiu duhovnicesc că a avut un vis impresionant, care a răspuns întrebării lui: „Am visat că i-am cerut lui Dumnezeu să-mi descopere dacă eram vrednic să fiu preot. Și atunci, m-am văzut înaintea unei biserici foarte luminoase. Dumnezeu m-a pus paznicul bisericii, spunându-mi să hotărâsc cine intră în biserică și cine rămâne afară.”

DUHOVNIC

Ca duhovnic, Părintele Evmenie era foarte echilibrat, de aceea o mulțime de creștini alergau sub epitrahilul său, oameni de toate vârstele, dar mai ales tineri și copii. Chilia lui era un spital pentru suflet. Într-acolo se îndrepta călătorul prin viață, ostenit, ca să afle o minunată „oază” duhovnicească. Episcopi, preoți, monahi, monahii și mireni veneau la el ca să-și descarce povara păcatelor și să plece ușurați sufletește.

Mărturisirea făcută la Părintele nostru era un prilej de întâlnire între părinte duhovnicesc și fiu duhovnicesc. Când ne apropiam de el ca să ne mărturisim păcatele și ne întreba cu delicatețe: „Ce ai, Constantine, fiule?”, sau „Ce vrei, Gheorghe, fiule?”, atunci ne deschideam sufletele. Iubirea lui nemăsurată ne schimba și simțeam că înaintea noastră nu aveam un duhovnic, ci pe adevăratul nostru tată, dragostea întruchipată a lui Dumnezeu.

De aceea, Părintelui îi spuneam toate, orice ne apăsa, fără să ne rușinăm și cu încredințarea că avea să ne înțeleagă, să ne compătimizească și să ne ierte. Erau momente unice din viața omului, care nu se pot

descrie în cuvinte, ci se trăiesc. Alături de Părintele Evmenie, mărturisirea păcatelor era o bucurie.

Părintele spovedea în picioare, înaintea Ușilor Împărătești, la orice oră, chiar și în timpul Vecerniei sau Pavcerniței.

Mărturisirea făcută la Părintele Evmenie era scurtă și cuprinzătoare. Ne lăsa să spunem singuri ce ne apăsa sau ce ne preocupa, fără ca el să ne pună vreo întrebare. Asculta fără să zică ceva și fără să-și schimbe expresia feței, astfel încât să nu simțim vreo respingere din partea sa. Acest lucru ne făcea să vorbim cu ușurință și fără întreruperi. Despre această atitudine înțeleaptă a lui, un fiu duhovnicesc de-ai Părintelui ne-a povestit: „Cândva, la o spovedanie, am avut gândul că Părintele era cu mintea în altă parte, în sens negativ bineînțeles, pentru că nu auzeam niciun sfat de la el într-o problemă serioasă – după părerea mea – despre care îi vorbeam atunci. Am continuat să-i vorbesc cu un vocabular modern care se folosea la vremea aceea. Atunci Părintele m-a întrerupt și m-a întrebat: «Ce înseamnă asta?» Astfel, a răspuns gândului meu și mi-a arătat că doar părea ușor absent, însă nu era.”

Părintele voia mai degrabă să refacă legăturile noastre cu Dumnezeu decât să ne pedepsească asemenea unui aspru judecător. Ne făcea să înțelegem că trebuie să luptăm ca să nu mai repetăm păcatele, iar asta nu numai ca să devenim oameni buni sau buni creștini, ci mai ales ca să nu întunecăm părășia noastră cu Hristos. Ne învăța să evităm orice piedică în calea iubirii noastre pentru Dumnezeu, să evităm orice lucru care ne desparte de Dumnezeu. Și ne

MINUNI SĂVÂRȘITE ÎN TIMPUL VIETII

Pentru Părintele Evmenie, minunea era un lucru firesc. Nu voi uita niciodată marea și minunata întâmplare pe care am trăit-o alături de el în Marathon:

La începutul anilor 1990, țara noastră era chinuită de secetă, iar autoritățile se temeau de efectele ei. Mijloacele de informare în masă adăugau în buletinul de știri și cotele apelor. În fiecare zi ne spuneau că apa Lacului Marathon avea cutare metri, care ajungeau numai pentru cutare zile. Ne recomandau să nu risipim apa și să luăm diferite măsuri, astfel încât să limităm epuizarea ei.

Părintele Evmenie era internat de aproape trei luni la Spitalul Buna-Vestire, grav bolnav și existând riscul să i se amputeze un picior. În Sâmbăta Mare, dimineața, mi-a spus să-l iau și să mergem la Mitropolie, la slujbă, după ce am cerut bilet de voie de la spital.

Am plecat să ne închinăm la Mănăstirea Pentelis și la Sfântul Pantelimon din Nea Penteli. La întoarcere, m-a întrebat dacă Lacul Marathon

e aproape. După ce i-am răspuns afirmativ, m-a întrebat: „Putem merge până acolo?” Când am urcat pe baraj, Părintele a făcut semnul Crucii peste lac, în timp ce rostea multe și diferite rugăciuni. Eu încercam să stau cât mai aproape de el, fiindcă îmi mișca foarte greu piciorul și mă temeam să nu cadă de sus. Când m-am apropiat, a încetat rugăciunile și mi-a zis: „Știi, când lacul se va umple de apă, de multă apă, va începe să curgă pe alături, din astea, care se numesc deversoare.” Eu i-am răspuns: „Bine, Părinte”, apoi s-a depărtat puțin și a continuat să facă semnul Crucii peste apă și să se roage. Ne-am întors la spital.

După două-trei zile, pe Părintele Evmenie l-au vizitat niște studenți ca să ia binecuvântare. După cum ne-au povestit, cât timp au stat cu el, Părintele se uita pe fereastră și, dând din mâini, spunea repetat: „Ce ploaie frumoasă! Ce ploaie frumoasă! Ce ploaie! Multă ploaie! Multă ploaie!” Ele se gândeau că probabil fusese afectat de boală, deoarece pe cer nu era niciun nor.

Peste câteva zile a început să plouă torențial, zi și noapte, și atunci am înțeles ce se întâmplase. Cu rugăciunile sale, Părintele nostru a deschis cerurile și a oprit seceta. Era primăvara anului 1993 și se împliniseră aproape trei ani de când nu mai plouase, încât autoritățile aduceau cu cisternele apă pentru aprovizionarea Atenei.

Părintele Evmenie a mers odată la Mănăstirea Sfântului Efrem de la Nea Makri. Acolo, maicile l-au rugat să le povestească ceva din viața lui, iar Părintele

TĂMĂDUIRI SĂVÂRȘITE ÎN TIMPUL VIEȚII

Într-una din zile, după Vecernie, i-a fost adus un tânăr de aproximativ douăzeci și cinci de ani. L-au adus mama și sora lui, care i-au spus Părintelui Evmenie că tânărul avea diavol. Tânărul părea liniștit, nu se manifesta ca un îndrăcit. Părintele l-a luat cu el la ușa din partea stângă a altarului. Când a început să-i citească rugăciuni, tânărul s-a înfuriat și a început să strige. Îi zicea Părintelui Evmenie: „Ești sfânt, mă...” și alte lucruri necuviincioase. Părintele i-a răspuns: „Sfânt este numai Dumnezeu.” Părintele a continuat să-i citească și să-l însemneze cu semnul Sfintei Cruci timp îndelungat. La sfârșit l-a uns cu ulei din candela Sfinților Doctori și tânărul s-a însănătoșit.

Un doctor din Patras avea cancer în stadiu avansat și suferea mult. Fratele lui l-a dus la Părintele Evmenie ca să-l binecuvânteze. Când au ajuns la o distanță de 50 m de el, Părintele Evmenie i-a strigat: „Pleacă, pleacă! Să mergi și să arunci toate

simbolurile masonice pe care le ai acasă, să topești tot aurul pe care ți l-au dat masonii și să faci din el cruciulițe pe care să le dăruiești creștinilor, iar apoi să vii la mine.” Doctorul a făcut tot ceea ce i-a spus Părintele și s-a tămăduit de cancer.

Peste câteva zile, când a mers iarăși la Părintele Evmenie, acesta i-a zis: „Să vii acum să te împărtășesc!”

La Spitalul Buna-Vestire, unde Părintele Evmenie a fost internat în ultimii doi ani de viață, a venit o doamnă din Creta. Era foarte mâhnită, deoarece copilul ei era surdo-mut din naștere, încercase diferite tratamente, dar doctorii nu-i dădeau nicio speranță de vindecare. Copilul avea doisprezece ani. „Părinte, spune-mi tu, care știi. Va vorbi copilul meu vreodată?”, l-a întrebat. „Da, va vorbi”, i-a răspuns Părintele.

A doua zi, la prânz, a venit iarăși femeia, din recunoștință, ca să-i mulțumească Părintelui pentru minunea pe care o făcuse: fiul ei începuse să vorbească. Părintele dormea în momentul acela și nu l-au trezit.

În urma unui examen medical, unei fiice duhovnicești de-ale Părintelui Evmenie i s-a spus că trebuia să facă urgent o intervenție chirurgicală. Era nevoie de o biopsie de la ambii sâni și i-au făcut programare. Ea l-a sunat pe Părintele Evmenie și i-a mărturisit problema. „N-ai nimic”, i-a răspuns

RĂSPUNSURI LA ÎNTREBĂRI¹⁵

Avem nevoie de iubire

P. Luca: Părinte, de ce avem nevoie înainte de toate?

P. Evmenie: De iubirea lui Dumnezeu avem nevoie. Iar când îl iubim pe Dumnezeu, îl iubim și pe aproapele. Din dragostea lui Dumnezeu izvorăsc toate.

Omul simte că zboară la cer, că are aripi și zboară când are dragoste de Dumnezeu, când iubește. Fără iubire nu poate zbura. Nu poate face nicio faptă bună fără iubire. Cum să ajutăm pe cineva dacă nu-l iubim?

Dumnezeu este iubire. Apostolul Ioan spune: *Dumnezeu este dragoste și cel ce rămâne în dragoste,*

¹⁵ Textul care urmează constituie partea principală a unei conversații duhovnicești între ieromonahul Luca de la Mănăstirea Filoteu, Sfântul Munte Athos și Cuviosul Evmenie. Acesta este unul dintre puținele documente înregistrate care ne-au rămas și care păstrează neschimbate cuvintele Cuviosului.

*rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu în el.*¹⁶ Cel ce spune că-L iubește pe Dumnezeu, dar nu-l iubește pe fratele lui, e mincinos. Dacă nu-l iubim pe fratele nostru, pe care îl vedem în fiecare zi, zice Apostolul, pe Dumnezeu, pe care nu-L vedem, cum zicem că-L iubim? Nu se poate. Cine Îl iubește pe Dumnezeu, îi iubește și pe oameni. Nu se poate altfel.

A zis Sfântul Augustin: „Iubește și fă ce vrei!” Ce înseamnă aceste cuvinte? Înseamnă că atunci când iubești nu poți să faci răul. Dacă iubești, negreșit faci binele. Apostolul Pavel scria: *Dragostea îndelung rabdă, se dăruiește, dragostea nu pizmuește, dragostea nu se semețește, nu se făleşte, nu se poartă cu necuviință, nu caută ale ei, nu se întărită, nu gândește răul, nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Dragostea toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată.*¹⁷

Toate de ar cădea, dragostea nu cade. *Nu cade niciodată, fiindcă Dumnezeu este dragoste.*

Cum cere omul, așa dă Dumnezeu. Toate se fac după cum cere omul. Dumnezeu dă omului ceea ce vrea omul. Dacă vrea binele, binele i-l dă. Dacă vrea răul, nu i-l dă, ci îl lasă să-l aleagă singur. Căci Dumnezeu nu dă răul.

Nimeni nu poate deveni conducător dacă Dumnezeu nu îngăduie. Iar dacă îngăduie ceva care nu e bun, îngăduie pentru că lumea și-l dorește.

Când dorim binele, Dumnezeu ne dă binele.

¹⁶ 1 Ioan 4, 16

¹⁷ I Corinteni 13, 4-8

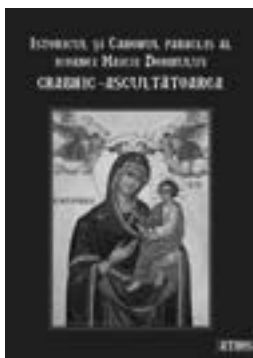
CUPRINS

SFÂNTUL NICHIFOR LEPROSUL, FĂCĂTORUL DE MINUNI (1890–1964).....	7
O VIAȚĂ BINE-PLĂCUTĂ LUI DUMNEZEU	11
Primii ani	11
Lepros în Insula Hios	17
Monah alături de Părintele Antim	21
Ultimii ani, la Atena.....	28
Adormirea.....	32
MĂRTURII	37
MINUNI.....	43
SFÂNTUL EVMENIE SARIDAKIS, FĂCĂTORUL DE MINUNI, UCENICUL SFÂNTULUI NICHIFOR LEPROSUL (1931–1999).....	71
PARTEA I	75
ANII COPILĂRIEI	75
CHEMAT DE DUMNEZEU LA MONAHISM PRIN ARĂTAREA LUMINII DUMNEZEIEȘTI	79
SERVICIUL MILITAR	85

LA SPITALUL DE BOLI INFECȚIOASE DIN ATENA.....	89
Îngrijirea bisericii	91
Lucrul de mână.....	94
Ispitele.....	95
SFÂNTUL NICHIFOR	99
PREOT AL CELUI PREAÎNALT	103
Slujire sfântă.....	105
Întâmplări minunate.....	110
Ultima Înviere.....	115
DUHOVNIC	119
IUBIRE FĂRĂ MARGINI.....	125
Ospitalitatea și bunăvoința.....	130
HARISME DEOSEBITE	133
„Nebuniile” smereniei.....	136
Sfântul care râde.....	138
VIAȚA CA PILDĂ DE ÎNVĂȚĂTURĂ	141
CĂLĂTORII	153
Sfântul Munte Athos.....	153
Constantinopol	158
Rusia.....	158
Anglia.....	159
Creta.....	162
ULTIMII ANI.....	165
ADORMIREA.....	171

PARTEA A II-A.....	175
MINUNAT L-A FĂCUT DOMNUL PE SFÂNTUL LUI.....	175
HARISMA VEDERII DUHOVNICEȘTI ȘI CEA A ÎNAINTE-VEDERII	177
MINUNI SĂVÂRȘITE ÎN TIMPUL VIEȚII	195
TĂMĂDUIRI SĂVÂRȘITE ÎN TIMPUL VIEȚII... ..	209
MINUNI ȘI ARĂTĂRI DUPĂ ADORMIRE.....	219
RĂSPUNSURI LA ÎNTREBĂRI.....	233
Avem nevoie de iubire.....	233
Trăirea iubirii.....	235
Iubirea este osteneală?.....	236
Mare cinste i se face omului	237
Îndepărtarea sufletului de Dumnezeu.....	238
Frica lui Dumnezeu și mântuirea sufletului..	239
Despre eretici	240
Sfânta Evanghelie	241
Osteneală în schimbul bucuriei	242
Postul	242
Pocăință și smerenie	242
Să nu căutăm voia noastră	243
Viețuirea tainică	245
„Lupii” cei nevăzuți	245
Despre har	246
Durerea omului	247
Omul și Dumnezeu.....	247
SCRISORI	249

La Editura Iona au mai apărut:

Comenzi online:

www.edituraiona.ro

Tel.: 0724490846

E-mail: edituraiona@gmail.com